

Jaja de oerknal

Jaja de oerknal hoor ik mezelf zeggen.
Hoe is het mogelijk dat dit in mijn mond past?
Het ontstaan een klont op mijn tong.

Stil. Angst is een zwerm die rust in een boom.
Of zijn het woorden die zich inktzwart
op de takken verdringen. Het is een vorm

van paniek die opwelt in mij en als opvliegende
zwerm uit mijn keel breekt. Het heelal slaat
de vleugels uit. Wij klapwieken en juichen schrill.

Sí sí el *big bang*

Sí sí el *big bang* me oigo decir.

¿Cómo es posible que esto me quepa en la boca?

El origen grumo en mi lengua.

Silencio. El miedo es un enjambre que descansa en un árbol.

O serán palabras que negras como tinta atraviesan
las ramas. Es una forma de pánico

que bulle en mí y me estalla en la garganta

como un enjambre alterado. El universo

extiende sus alas. Aleteamos y chillamos de alegría.

To do

De streep onder de tijd op een bladzijde in een agenda
op een tafel in mijn kamer. Plaats en naam ontbreken.
De mot die niet beweegt vlak naast mijn bed.
De leegte om een dier en de ruimte rond het waken.

De telefoon schudt het huis op als een vlaag bloed
een snelend zwellend hart. Vrienden en familie
verschijnen stijfjes aan mijn voeteneind.
Ze weten niet hoe lang ze moeten blijven.

Een man legt een steel naast mijn hoofd. De telefoon!
Ik weet niet wie hij is. Waar ben ik? Neem jij hem?
De bleke vleugels de geknakte sprietten op de kop

waarvan ik niet weet waarvoor ze zijn. De rode
vlekken. We knarsen met botte messen en zeulen
met vazen. Puilen uit van vleugels oud papier.

To do

La hora subrayada en la página de una agenda
sobre una mesa en mi cuarto. Faltan el lugar y el nombre.
La polilla inmóvil junto a la cama.
El vacío alrededor de un animal y el espacio rodeando la vigilia.

El teléfono sacude la casa como una ráfaga de sangre
un corazón acelerado se hincha. Amigos y familia
aparecen formales al pie de mi cama.
No saben cuánto tiempo quedarse.

Un hombre pone un tubo en la cabecera. ¡El teléfono!
No sé quién es. ¿Dónde estoy? ¿Atendés vos?
Las alas pálidas las antenas quebradas en la cabeza

no sé para qué sirven. Manchas
rojas. Chirriamos con cuchillos romos y arrastramos
floreros. Reventamos de alas de papel viejo.

Vlaggen paniek

Wanneer het oog het landschap wervelend
en ondersteboven op het netvlies vangt
rijd ik over de snelweg in een gekanteld land
en blijf ik aan een scheurende hemel hangen.

De weilanden vormen een verlaagd plafond
en de waterige vogels zoeken een constellatie
om in te bestaan. Ook wanneer ik mijn ogen sluit.

Vlaggen paniek worden uitgeslagen aan een mast
die langzaam en resoluut omzwiept in mij.

Er is een solide grijze lucht
en ook al licht om mijn val te breken.

Banderas de pánico

Cuando el ojo captura el paisaje
efervescente y boca abajo en la retina
conduzco por la autopista en un país ladeado
y quedo colgada de un cielo que se raja.

Los campos forman un cielorraso bajo
y los pájaros diluidos buscan una constelación
en donde existir. También cuando cierro los ojos.

Banderas de pánico sacudidas desde un mástil
que lento y sin reparos colapsa en mí.

Hay un sólido aire gris
y también luz para amortiguar mi caída.

Het denken en het meisje

Weilanden en huizen verglijden in mijn ooghoek
terwijl ik me probeer te concentreren op het meisje
dat tegenover me zit. Er past veel in een ooghoek.
Een huis dat ik herken een sloot een koe en zelfs

het grazen en verloren turen van het dier dat de nek
strekt gespannen van een onbekend geluid.
Of wacht het strammer op een teken?
Dieren vermenigvuldigen zich aan de rand.

Schikken zich in dit verzakkende moerasland
met stuitende huizen waarin ik stuk voor stuk
heb gewoond. Het meisje klemt een boek

dat doorsneden van de hersenen toont op schoot.
Ze omcirkelt kwabben en ventrikels en ontleedt
dat ik aan haar kan denken en denken.

El pensamiento y la chica

Campos y casas se me escapan por el rabillo
mientras trato de concentrarme en la chica
frente a mí. Cabe mucho en el rabillo de un ojo.
Reconozco una casa una zanja una vaca incluso

el pastar y la perdida contemplación del animal que estira
tenso el cuello por un sonido desconocido.
¿O espera más rígido un indicio?
Los animales se multiplican en los bordes.

Se disponen en esta pantanosa tierra hundiéndose
con casas aborrecibles en donde he vivido
una por una. La chica sostiene en la falda

un libro que muestra secciones del cerebro.
Marca lóbulos y ventrículos y disecciona cómo
puedo pensar en ella y pensar.

Ik droomde dat ik liever leefde

Ik droomde weer van Vasalis.

Ze zei dat ze had willen schrijven:

Ik droomde dat ik liever leefde.

Zo kwam de zin in haar hoofd.

Ze lachte beschroomd en spreidde de armen

en wiegde langzaam het lichaam

heen en weer. Het was heel wit

en ik vroeg me af of ze wel genoeg at.

Ik dacht dat ze iemand nadeed

toen ze haar stem verhief nog altijd

zwiepend en met de armen wijd

'Ik ben geen treurwilg zei de treurwilg' sprak.

Soñé que prefería vivir

Otra vez soñé con Vasalis.
Decía que hubiera querido escribir:
Soñé que prefería vivir.
Así le vino la frase a la cabeza.

Tímida sonrió y extendió los brazos
mecía despacio el cuerpo.
Era muy blanco
y me pregunté si comía lo suficiente.

Pensé que imitaba a alguien cuando
hamacándose todavía y con los brazos abiertos
para hablar alzó la voz:
«No soy un sauce dijo el sauce».

Dichter in actie

Twee jongens en een vrouw staan van een afstand
naar me te gluren. Zij maakt gebaren
en fluistert tegen de mannen die een verlengstuk zijn
van haar zoals de camera's en knokige
statieven aan de jongensledematen haken.

Wat willen ze van mij? Ik tik en ik tik.
Nu moet ik bij de piano staan omdat ik heb gezegd
dat ik vaak bij de piano sta en schrijf.
Maar nu sta ik hier met een dovende ster
aan een hengel boven mijn hoofd.

Zij geloven in de zonovergoten dichter met gefluit
van vogels en af en toe geritsel van een kat
op het dak. Zo schrijven we geschiedenis.
Misschien kan ik ze eens inhuren. We kunnen doen
alsof we er niet zijn en vormen van geluk nastreven.

Poeta en acción

A cierta distancia dos muchachos y una mujer
me espían. Ella gesticula
y les susurra a los hombres que son su
prolongación similar a las cámaras y los trípodes
huesudos que se enganchan a los brazos de los dos jóvenes.

¿Qué quieren de mí? Yo tipeo y tipeo.
Ahora piden que me pare junto al piano porque dije
que muchas veces escribo parada junto al piano.
Pero acá estoy con una estrella que se apaga
colgada de una caña de pescar sobre mi cabeza.

Ellos creen en la poeta bañada de sol con canto
de pájaros y a veces la hojarasca que pisa un gato
por el techo. Así escribimos historia.
Tal vez los pueda contratar. Podríamos fingir
que no estamos y perseguimos formas de felicidad.

Moeders

Ze houdt het dienblad als rand van een kwijnende
wereld vast en stapt langzaam in het licht
waar zij met donkervloeiende contouren blijft staan

en thee schenkt. Haar lichaam verstilt om het stromen.
Ik kijk. Zij kijkt me aan. Recht in een oog
dat zich onmiddellijk terugtrekt. Schaduwen

vluchten over het huis dat mij kan onthouden.
Boomtoppen wenken in een weifelend
woud waarboven wolken razen. Er is kalmte

die toeneemt terwijl het donker wordt en koud.
Ik zwaai als een verlatende moeder.
Zij zwaait nog harder.

Madres

Sostiene la bandeja como cornisa de un mundo
que languidece y despacio se adentra en la luz
donde se queda quieta en trazos que se diluyen en lo oscuro

y sirve el té. Su cuerpo se calma por la fluidez.
Miro. Me mira. Directo al ojo
que de inmediato se repliega. Sombras

escapan encima de la casa que puede recordarme.
Las copas de los árboles despidiéndose en un bosque
vacilante sobre el que las nubes se mueven rápido. Hay una calma

que aumenta mientras se pone oscuro y frío.
Saludo con la mano como una madre que abandona.
Más fuerte saluda ella.

Minderende man

Hij zegt dat ik te veel boeken heb.

Ze passen niet in ons nieuwe huis. Wie heeft er nog papier in deze tijd en moet je alles wat je leest bewaren?

De ruimte tussen de minderende man en mij wordt massief terwijl ik verspringende ruggen probeer te lezen als partituur. Kun je geen opslagruimte huren?

Ik ben uit de boeken voortgekomen en de boeken bestaan uit mij begint het klein in mij te dreinen. De man trekt zich terug in de tussentijd

die op ons leven lijkt. Ik neem gestaag toe en dat ik soms boeken ben verzwijg ik. Het gewicht van geheimen vertraagt. Hij beschermt zijn gezicht

voor een vlaag boeken. Ze komen op me af zegt hij. Dat moet je niet persoonlijk nemen.

El hombre menguante

Dice que tengo demasiados libros.

No caben en nuestra casa nueva. ¿Quién en estos tiempos aún tiene papel y precisás guardar todo lo que leés?

El espacio entre el hombre menguante y yo
se pone macizo sin embargo trato de leer como partitura
los lomos que sobresalen salteados. ¿Y si alquilás una baulera?

Vengo de los libros y los libros surgen
de mí empieza a lloriquear pequeño en mí.
El hombre se retira en el intervalo

que se parece a nuestra vida. Sigo aumentando
y le oculto que a veces soy libros. El peso
de los secretos demora. Él se protege el rostro

de una ráfaga de libros. Me atacan
dice. No tenés que tomártelo tan a pecho.

Fragmenten

Het is de lucht die zich in grijzen samentrekt.

Een mondhoek die zwerft.

Het is een boomtop kaal en overbelicht

die net tot de ramen reikt van de derde verdieping

in een huis met een gang waar het licht het niet doet

en de kattenbak stinkt. Het is een kind.

Het is de schreeuw van het kind dat van zich af slaat

in slaap. En het is slaap. Het is deze wereld

die me bekend is en vreemd. Dit is mijn leven

probeer ik binnensmonds. In het gepleisterde

huis met de tollende plafonds aan de overkant.

In het witte scheepje dat zich als moment

aanmerend en verlatend voltrekt. In het water

dat de kade ontglipt. In de vingers aan mijn hand.

Fragmentos

Es el cielo que se contrae en gris.

Vagabunda comisura de la boca.

Es la copa de un árbol pelado y sobreexpuesto

que llega justo a las ventanas del tercer piso

en una casa con un pasillo donde la luz no importa

y el baño del gato apestá. Es una criatura.

Es el grito de la criatura que patatea

en sueños. Y es sueño. Es este mundo

que me resulta conocido y extraño. Esta es mi vida

intento para mis adentros. En la casa de enfrente

los techos de escayola dan vueltas.

En el barquito blanco que como momento

se realiza atracando y abandonando. En el agua

que se escabulle del borde del canal. En los dedos de mi mano.

Dag Amsterdam

Wanneer ik langs de kade kijk zie ik een nacht
de stad in trekken als de langgerekte sloep
die dekking zoekt in het slijk van een ondiepe
rivier. De Amstel schittert en wordt dof

in mijn geheugen terwijl het water klotst
tegen de kaderand. Ik hoef hier niet te blijven.
Ik kan alle namen dragen. Alle rivieren doorkruisen.
Wat vervoeren ze anders dan het diepste gruis

de meest verstikkende verledens zo dicht opeen
dat er loepzuivere momenten uit ontstaan.
Geluk op zomaar een dag. Wanneer het grijs wordt

en haast licht hapert aan de horizon een naam.
Een stad. De oeverloze tijd en ik.

Adiós Ámsterdam

Al mirar las márgenes del río veo una noche
entrando en la ciudad como una lancha alargada
que busca refugio en el barro de un lecho
poco profundo. El Amstel brilla y se opaca

en mi memoria mientras las aguas chocan
contra el borde. No hace falta que me quede acá.
Me puedo llevar todos los nombres. Cruzar todos los ríos.
Qué otra cosa transportan sino el escombros más profundo

los pasados más asfixiantes tan oprimidos
que causan momentos impecables.
Suerte en un día cualquiera. Cuando se ponga gris

y la luz casi tartamudee un nombre en el horizonte.
Una ciudad. El tiempo sin orillas y yo.